Parlament Europejski
2014-2019

Dokument z posiedzenia

B8-0149/2016

27.1.2016

PROJEKT REZOLUCJI

złożony w następstwie oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

zgodnie z art. 123 ust. 2 Regulaminu

w sprawie systematycznego masowego mordowania mniejszości religijnych przez ISIS
(2016/2529(RSP))

Bodil Valero, Alyn Smith, Bronis Ropė, Igor Šoltes
w imieniu grupy Verts/ALE

B8-0149/2016

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie systematycznego masowego mordowania mniejszości religijnych przez ISIS
(2016/2529(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Iraku, Syrii, Libii i Egiptu, a w szczególności rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie niedawnych przypadków stosowania przemocy wobec chrześcijan i prześladowania ich, zwłaszcza w Maaluli (Syria) i Peszawarze (Pakistan), a także w sprawie pastora Saeeda Abediniego (Iran)[1], rezolucję z dnia 18 września 2014 r. w sprawie sytuacji w Iraku i Syrii oraz ofensywy tzw. Państwa Islamskiego, w tym prześladowań mniejszości[2] oraz rezolucję z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie Iraku: porywanie kobiet i znęcanie się nad nimi[3], z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie kryzysu humanitarnego w Iraku i Syrii, zwłaszcza w związku z tzw. Państwem Islamskim[4], z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie niedawnych ataków i porwań dokonywanych przez ISIS/Daisz na Bliskim Wschodzie, zwłaszcza Asyryjczyków[5], oraz rezolucję z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie niszczenia obiektów kultury przez ISIS/Daisz[6];

– uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 marca 2015 r. w sprawie regionalnej strategii UE dotyczącej Syrii i Iraku oraz zagrożeń ze strony ISIL/Daisz, z dnia 20 października 2014 r. w sprawie kryzysu związanego z ISIL/Daisz w Syrii i Iraku, z dnia 30 sierpnia 2014 r. w sprawie Iraku i Syrii, z dnia 14 kwietnia 2014 r. i 12 października 2015 r. w sprawie Syrii oraz z dnia 15 sierpnia 2014 r. w sprawie Iraku,

– uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie sytuacji w Syrii i Iraku,

– uwzględniając wytyczne UE dotyczące międzynarodowego prawa humanitarnego, obrońców praw człowieka oraz propagowania i ochrony wolności wyznania i przekonań,

– uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. i towarzyszące im protokoły dodatkowe,

– uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,

– uwzględniając Konwencję w sprawie zapobiegania zbrodniom ludobójstwa i karania takich zbrodni,

– uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego,

[1] Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0422.
[2] Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0027.
[3] Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0066.
[4] Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0040.
[5] Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0071.
[6] Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0179.

– uwzględniając sprawozdanie Amnesty International z dnia 20 stycznia 2016 r. zatytułowane „Wypędzeni i pozbawieni środków do życia: przymusowe przesiedlenia i celowe zniszczenia w północnym Iraku”

– uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że ofiarą tzw. ISIL/Daisz wciąż padają grupy etniczne i religijne w Iraku i Syrii, w tym Chaldejczycy/Syryjczycy/Asyryjczycy, Kurdowie fajlijscy, jarsanici, Sabejczycy, Szabakowie, arabscy szyici, Turkmeni i Jazydzi, którzy są celowo poddawani szeregowi poważnych nadużyć i naruszeń uznanych międzynarodowo praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, a niektóre z tych czynów według ekspertów ONZ stanowią zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i mogą również stanowić ludobójstwo;

B. mając na uwadze, że te systematyczne i poważne działania wobec konkretnych grup etnicznych i religijnych obejmują masowe egzekucje, czystki etniczne, ukierunkowane zabójstwa, przymusowe nawrócenia na islam, uprowadzenia, wymuszone przesiedlenia, kamienowanie i amputacje, wymuszone zaginięcia, tortury, niszczenie miejsc dziedzictwa religijnego i kulturowego oraz handel dobrami kultury; mając na uwadze, że ONZ donosi o stałych przypadkach przemocy fizycznej i seksualnej oraz zniewolenia kobiet i dzieci oraz rekrutacji dzieci do samobójczych ataków bombowych;

C. mając na uwadze, że jak dotąd celowo i systematycznie zaatakowano i zniszczono ponad 100 obiektów historycznych i religijnych, w tym kościoły, meczety, pomniki, świątynie i inne miejsca kultu, nagrobki i cmentarze, jak również stanowiska archeologiczne i obiekty należące do dziedzictwa kulturowego w Syrii i Iraku;

D. mając na uwadze, że według ONZ akty te wydają się być częścią systemowej lub szeroko rozumianej polityki ukierunkowanej na wyeliminowanie, trwałe wydalenie lub zniszczenie tych społeczności na obszarach objętych kontrolą Daisz;

E. mając na uwadze, że w sprawozdaniu specjalnego sprawozdawcy w sprawie propagowania i ochrony praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 16 czerwca 2015 r. w warunkach walki z terroryzmem stwierdzono, że „istnieją dowody, że ISIL dopuściło się poważnych naruszeń prawa międzynarodowego, w tym ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych i poważnych naruszeń prawa dotyczącego praw człowieka” (ust. 11);

F. mając na uwadze, że skandaliczna przemoc i nadużycia popełniane przez Daisz wpływają nie tylko na mniejszości religijne, lecz także na inne grupy i osoby, takie jak sunnici, osoby LGBTI, ateiści, a także wszyscy, którzy nie podzielają reakcyjnej i ekstremistycznej ideologii tzw. Państwa Islamskiego;

G. mając na uwadze, że ISIL/Daisz systematycznie morduje wszystkich członków opozycji bez względu na ich przynależność religijną, na przykład dokonując egzekucji wielu dziennikarzy i imamów sunnickich sprzeciwiających się Daisz, mordując 700 członków plemion sunnickich w ciągu trzech dni w sierpniu 2014 r. w Der Ezzor, a także setki sunnickich cywilów, jak ostatnio 16 stycznia 2016 r.;

H. mając na uwadze, że codziennie napływają doniesienia o masowej skali zbrodni

wojennych i innych przypadków naruszania międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka przez pozostałe strony konfliktu w regionie, także przez reżim Assada;

I. mając na uwadze, że mniejszości religijne i etniczne padają także ofiarą reżimu Assada i zbrojnych grup niepaństwowych innych niż Daisz, w szczególności Dżabhat an-Nusra w Syrii i bojówek szyickich w Iraku;

J. mając na uwadze, że w niektórych przypadkach motywacja do ataków na wspólnoty religijne i etniczne wynika z działania osób łączących korzenie etniczne lub religijne danej społeczności z jej postrzeganą lojalnością polityczną;

K. mając na uwadze, że na mocy prawa międzynarodowego każdy człowiek ma prawo do życia zgodnie ze swoim sumieniem i swobodnie wyznawać i zmieniać przekonania religijne i niereligijne; mając na uwadze, że liderzy polityczni i religijni mają obowiązek zwalczania ekstremizmu na każdym szczeblu i promowania wzajemnego szacunku między obywatelami i wśród wspólnot religijnych;

L. mając na uwadze, że dotychczas zaledwie dziewięć państw członkowskich ratyfikowało Międzynarodową konwencję o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, a mianowicie Austria, Belgia, Francja, Niemcy, Litwa, Holandia, Portugalia, Słowacja i Hiszpania;

1. stanowczo potępia wielokrotne i poważne naruszenia międzynarodowego prawa praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego popełniane przez wszystkie strony zaangażowane w konflikt toczący się w Iraku i Syrii;

2. ponownie stanowczo potępia powszechne i masowe zbrodnie popełniane przez Daisz, w tym celowe ataki na wspólnoty religijne i etniczne na obszarach znajdujących się pod kontrolą tej organizacji;

3. potępia w najmocniejszych słowach niszczenie miejsc kultu religijnego oraz dóbr kultury przez Daisz, co stanowi zamach na dziedzictwo kulturowe wszystkich mieszkańców Syrii i Iraku oraz całej ludzkości; wzywa wszystkie państwa do nasilenia postępowań karnych i współpracy sądowej w celu określenia wszystkich ugrupowań odpowiedzialnych za nielegalny handel dobrami kultury i uszkadzanie lub niszczenie dziedzictwa kulturowego, które należy do całej ludzkości, w Syrii, Iraku oraz ogólnie na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej;

4. wzywa walczące strony w regionie do natychmiastowego zaprzestania wszelkich ataków na ludność cywilną, do uwolnienia wszystkich arbitralnie zatrzymanych oraz do przestrzegania praw człowieka wszystkich obywateli, niezależnie od wyznania, pochodzenia etnicznego lub przynależności politycznej;

5. potępia nasilenie retoryki w związku z konfliktem w Syrii przez wpływowych przywódców religijnych na całym Bliskim Wschodzie i nie tylko, w tym w Rosji, co podsyca płomienie nienawiści i zwiększa ryzyko przemocy wobec wspólnot religijnych; wzywa przywódców religijnych na całym świecie do powstrzymania się od wszelkich form podżegania do nienawiści religijnej i podżegania do przemocy;

6. potwierdza i popiera niezbywalne prawo wszystkich mniejszości etnicznych i

religijnych zamieszkujących w Iraku i Syrii do dalszego przebywania na terenach tradycyjnie i od dawna przez nich zamieszkałych z poszanowaniem godności, równości i bezpieczeństwa, a także do zupełnie swobodnego praktykowania religii bez żadnego przymusu, przemocy czy dyskryminacji oraz domaga się tego prawa; podkreśla potrzebę uwzględnienia ich autentycznych przedstawicieli w procesie mającym na celu określenie przyszłości politycznej w ich ojczyznach w Iraku i Syrii;

7. uważa przemoc Daisz za jeden z wielu czynników przyczyniających się do kryzysu humanitarnego w Syrii, Iraku i w całym regionie; wzywa zatem UE i jej państwa członkowskie do aktywnego udziału i podejmowania praktycznych i politycznych środków, w szczególności w ramach ONZ, na rzecz znalezienia rozwiązania tych konfliktów w celu złagodzenia cierpień i prześladowań milionów ludzi z wszystkich grup wyznaniowych i etnicznych;

8. potwierdza swoje pełne i aktywne poparcie dla pracy specjalnego wysłannika ONZ ds. Syrii Staffana de Mistury na rzecz rozpoczęcia przez wszystkie strony z Syrii negocjacji w Genewie w najbliższej przyszłości; podkreśla znaczenie właściwego uwzględniania ochrony mniejszości we wszelkich dyskusjach dotyczących przemian politycznych i przyszłości Syrii; nalega zatem, aby przedstawiciele ruchów syryjskich byli uwzględniani podczas rozmów pokojowych;

9. przypomina, że Daisz to raczej przede wszystkim skutek niż przyczyna obecnych rozruchów, które ogarniają Bliski Wschód i nie tylko; przypomina, że Daisz powstał jako rezultat przedłużającego się łamania praw człowieka i bezkarności, opartego na kumoterstwie kapitalizmu, wszechobecnej korupcji, fanatyzmu religijnego, marginalizacji i dyskryminacji całych grup, w tym Arabów sunnickich, a także od dawna trwającej zewnętrznej ingerencji i manipulacji ze strony podmiotów regionalnych i Zachodu; uważa zatem, że jakakolwiek skuteczna odpowiedź społeczności międzynarodowej na nikczemne zbrodnie i charakter Daisz wymaga przemyślanego, obejmującego wszystkich i strategicznego planu działania, który będzie sankcjonowany prawem międzynarodowym;

10. podkreśla, że fakt, iż Daisz wyrósł na jeden z głównych podmiotów w regionie i przykuwa uwagę społeczności międzynarodowej od lata 2014 r., nie powinien umniejszać odpowiedzialności innych podmiotów za obecną klęskę humanitarną, w tym przede wszystkim reżimu Assada, jak i byłego irackiego rządu oraz przywódców innych miejscowych bojówek i niedżihadystycznych zwalczających się stron, także w Libii;

11. ponownie potępia w najmocniejszych słowach zbrodnie popełnione przez reżim Assada wobec ludności syryjskiej, w tym użycie broni chemicznej, broni zapalającej, bomb kasetowych, bomb beczkowych i trwających oblężeń przeciwko tysiącom cywilów w całej Syrii;

12. podkreśla, że istotne jest pociągnięcie do odpowiedzialności zgodnie z międzynarodowymi standardami wszystkich stron w Syrii i Iraku odpowiedzialnych za łamanie międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych; ponawia swój apel o przekazanie sprawy dotyczącej sytuacji w Syrii i Iraku do Międzynarodowego Trybunału Karnego i popiera wszelkie inicjatywy w tym kierunku;

13. wyraża bardzo głębokie zaniepokojenie faktem, że według specjalnych sprawozdawców ONZ zbrodnie popełniane przez Daisz wobec mniejszości religijnych w Syrii można uznać za ludobójstwo; nalega w związku z tym na historyczną odpowiedzialność społeczności międzynarodowej w celu zapewnienia, że przestępstwa te zostaną rozpatrzone przez ogólnie uznany sąd;

14. wzywa regionalny rząd kurdyjski w północnym Iraku do zbadania zarzutów poważnych naruszeń praw człowieka dokonywanych przez peszmergów, jego zbrojne ramię, oraz do pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców zarzucanych zbrodni;

15. jest jednak zaalarmowany faktem, że potrzeby humanitarne dotkniętych społeczności nadal są większe niż pomoc zapewniana przez siły międzynarodowe; wzywa wszystkich darczyńców, w tym UE i jej państwa członkowskie, by spełnili swoje obietnice i szybko dostarczyli pomoc, w tym przez lokalne grupy społeczeństwa obywatelskiego i pomocowe organizacje mniejszości, aby jak najlepiej dotrzeć do słabszych grup społecznych potrzebujących pomocy; wzywa Turcję i regionalny rząd kurdyjski, by natychmiast otworzyli granice w północnej Syrii i znieśli ograniczenia dotyczące pomocy humanitarnej, odbudowy, mediów i wymiany politycznej oraz w ramach społeczeństwa obywatelskiego;

16. uznaje, że trwające prześladowania grup religijnych i etnicznych na Bliskim Wschodzie są czynnikiem, który przyczynia się do masowej migracji i wewnętrznych przesiedleń; wzywa państwa członkowskie do przychylenia się do prośby Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców o dużo większe zaangażowanie w działania, co pozwoli uchodźcom uciekającym z obszarów ogarniętych wojną, także z powodu prześladowań ze względów religijnych lub etnicznych, znaleźć ochronę w państwach, które nie leżą w bezpośrednim sąsiedztwie, za pomocą przesiedlenia, programów humanitarnego przyjmowania uchodźców, uproszczonych procedur łączenia rodzin lub bardziej elastycznych przepisów wizowych; podkreśla szczególną konieczność zajęcia się sytuacją osób dotkniętych szczególnymi trudnościami, takie jak poważne potrzeby medyczne i niepełnosprawność, a także osób prześladowanych ze względu na orientację seksualną, tożsamość płciową lub płeć;

17. wzywa wszystkie państwa członkowskie do priorytetowego potraktowania ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem; wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i państwa członkowskie do propagowania powszechnej ratyfikacji i wdrożenia tego bardzo ważnego narzędzia w dziedzinie praw człowieka oraz do wspierania prac Komitetu ONZ ds. Wymuszonych Zaginięć, powołanego na mocy tej konwencji;

18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządom i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Narodów Zjednoczonych, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz wszystkim stronom zaangażowanym w konflikt w Syrii, Iraku i Libii.